

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Harmincötödik rész

Jeff Pippenger

2026-01-27

Harmincötödik szám

A Tapasztalatok és látomások 81. oldalán (és a „81” egy isteni Főpapnak és nyolcvan papnak a jelképe) található feljegyezve William Miller második álma. Nebukadneccarhoz hasonlóan William Millernek is két álma volt. Nebukadneccar második álma Dániel negyedik fejezetében Mózes „hétszeres” ítéletének összefüggésében áll, amely a 3Mózes 26-ban található. Miller Dániel negyedik fejezetét használta a 3Mózes huszonhat „hétszeres” időszakának szemléltetésére, amikor a 2,520-ról tanított, jóllehet azt „hétszeresnek” nevezte. Miller nem ismerte fel, hogy őt Nebukadneccar jelképezte, ám Nebukadneccar 2,520 napja a negyedik fejezetben mind a „szétszór” szó, mind pedig az a tény által van ábrázolva, hogy az ‘hétszer’ következik be, mielőtt a piszokkefés ember megérkezett Miller álmában.

White testvér „Atya Millernek” nevezi Millert, de nem pogány értelemben, ahogyan a katolikusok teszik, hanem pátriárkai értelemben, Ábrahám atyához hasonlóan. Miller jelkép; szövetségi ember, aki a bibliai jelképek láncolatát képviseli azon az ösvényen, amely a végső szövetséghez vezet a száznegyvennégyezerrel. Jóel tudatja velünk, hogy az utolsó napokban az öregek álmokat álmodnak majd, és William Miller a mi történelmünk öreg embere, továbbá az a földműves is, aki beteljesítette William Tyndale próféciaját, amely így szól: „Ha Isten megkíméli életemet, nemsokára el fogom érni, hogy a fiú, aki az ekét vezeti, többet tudjon az Írásból, mint te.”

„Isten elküldte angyalát, hogy megindítsa egy olyan földműves szívét, aki nem hitt a Bibliának, és arra vezesse őt, hogy kutassa a próféciaikat. Isten angyalai ismételen meglátogatták azt a kiválasztottat, hogy irányítsák gondolatait, és megnyissák értelme előtt azokat a próféciaikat, amelyek addig mindenkor homályosak voltak Isten népe számára. Az igazság láncolatának kezdete adatott meg neki, és úgy vezetett, hogy egyik láncszemet a másik után kutassa, mígnem csodálattal és áhítattal tekintett Isten Igéjére. Ott az igazság tökéletes láncolatát látta. Az az Ige, amelyet korábban nem ihletettnek tartott, most szépségében és dicsőségében tárult fel látása előtt. Meglátta, hogy az Írás egyik része magyarázza a másikat, és amikor egy szakasz értelme zárva volt előtte, az Ige másik részében megtalálta azt, ami megmagyarázta azt. Isten szent Igéjét örömmel, valamint a legmélyebb tisztelettel és szent félelemmel szemlélte.” Early Writings, 230.

Miller volt az a földműves, aki beteljesítette Tyndale jövendölését, és annak a prófétai ismeretnek első közzététele, amelyet Dániel 8:14 felpecsételésének felnyitásából állított össze, 1831-ben történt, kétszázhusz évvel a Biblia King James Version kiadásának megjelenése után. John Wycliff, William Tyndale és a King James Bible 1611-ben történt kiadása három határjelzőt képvisel, amelyek megkezdik a kétszázhusz éves próféciaát, amely akkor ér véget, amikor Tyndale szántóvető fiúja megnyitja Isten Igéjét az első angyal üzenete számára, amelyet még két másik

angyálnak kellett követnie. Az első angyal 1798-ban érkezett meg, a harmadik pedig 1844-ben. Wycliff, Tyndale és King James ahhoz a földműveshez kapcsolódnak, aki beteljesítette Tyndale előrejelzését, és aki 1798-tól 1844-ig a három angyal történetét jelképezte.

William Miller alfa-felfedezése a 3Mózes huszonhat 2 520 éve volt, omega-felfedezése pedig a Dániel 8:14 2 300 éve. Júda 2 520 éves szétszórátása Kr. e. 677-ben kezdődött, és 1844-ben ért véget. A Dániel 8:14-ben szereplő 2 300 év 1844-ben ért véget. Mindkettő együtt, 1844-ben ért véget, és William Miller alfa- és omega-felfedezéseinek kezdőpontját kétszázhusz év választotta el egymástól. A „kétszázhusz” William Miller jelképe, két tanú alapján. Miller alfa- és omega-felfedezéseit 1798 és 1844 képviseli. Az északi királyság elleni 2 520 éves szétszórátás 1798-ban ért véget, és negyvenhat évvel később, 1844-ben a 2 300 év is véget ért.

Az 1798-ban véget érő 2520 év kijelöli azt az időpontot, az 1844-ben véget érő, Júda elleni 2520 év pedig egy kétszázhusz éves időszakot eredményez. Ez azt jelenti, hogy az Izrael elleni 2520 a negyvenhat éves prófétai időszakot eredményezi, a Júda elleni 2520 pedig a kétszázhusz éves prófétai időszakot eredményezi. Ezen időszak alfája Kr. e. 677, ómegája pedig Kr. e. 457, ami azt jelenti, hogy a negyvenhat éves időszak és a kétszázhusz éves időszak alfáját a 2520 jelképezi, és mindkét vonal ómegája a 2300. A 2520 év két „szétszórátása” két tanút szolgált egy olyan időszokról, amely a 2520-szal kezdődik és a 2300-zal ér véget. Mindkét vonal William Miller alfa- és omega-felfedezéseit azonosítja.

„William Miller álma”

„Azt álmodtam, hogy Isten egy láthatatlan kéz által egy csodálatosan megmunkált kis ládát küldött nekem, mintegy tíz hüvelyk hosszúságút és hat hüvelyk szélességűt, amely ébenfából készült, és gyöngyökkel volt mesterien berakva. A ládához egy kulcs volt erősítve. Azonnal kézbe vettem a kulcsot, és kinyitottam a ládát; s ekkor csodálkozásomra és meglepetésemre azt találtam, hogy mindenféle és minden nagyságú ékszerrel, gyémánttal, drágakövel, valamint mindenféle méretű és értékű arany- és ezüstpénzzel volt tele, amelyek szépen, a ládában a maguk helyére elrendezve feküdtek; és így elrendezve olyan fényt és dicsőséget tükröztek vissza, amelyhez foghatót csak a nap ad.”

„Úgy gondoltam, nem az én kötelességem, hogy e csodálatos látványt egyedül élvezzem, jóllehet szívem túláradt örömmel annak tartalmának ragyogása, szépsége és értéke miatt. Ezért szobám közepén álló asztalra helyeztem, és hírt adtam róla, hogy mindazok, akikben vágy ébredt, eljöhetnek és megtekinthetik a legdicsőségesebb és legragyogóbb látványt, amelyet ember valaha is látott e földi életben.

„Az emberek kezdtek bejönni, eleinte csak kevesen, de számuk egyre nőtt, mígnem tömeggé lettek. Amikor először belenéztek a ládikába, csodálkoztak, és örömeikben felkiáltottak. De amikor a szemlélők megszáporodtak, mindegyikük zavarni kezdte az ékköveket: kivették őket a ládikából, és szétszórták az asztalon.

„Azt kezdtem gondolni, hogy a tulajdonos ismét visszakéri tőlem a ládikát és az ékszereket; és ha engedem, hogy szétszórják őket, soha többé nem tudom majd úgy visszahelyezni őket a ládikába, mint azelőtt; és úgy éreztem, hogy ennek a felelősségnek soha nem leszek képes

megfelelni, mert mérhetetlen volna. Ekkor kérlelni kezdtem az embereket, hogy ne nyúljanak hozzájuk, és ne vegyék ki őket a ládikából; de minél inkább kérleltem őket, annál inkább szétszórták; és most már úgy tűnt, hogy szétszórják őket az egész szobában, a padlón és a szoba minden bútordarabján.”

„Ekkor láttam, hogy az igazi drágakövek és érmék közé megszámlálhatatlan mennyiségű hamis drágakövet és hamis pénzt szórtak szét. Mélységesen felháborított aljas magatartásuk és hálátlanságuk, és megfeddtem, valamint szemrehányással illetem őket emiatt; de minél inkább feddtem őket, annál inkább szórták a hamis drágaköveket és a hamis pénzt az igaziak közé.”

„Ekkor felindultam testi lelkemben, és testi erőt kezdtem használni, hogy kitoljam őket a szobából; de miközben egyet kitoltam, további három lépett be, és szennyet, forgácsot, homokot és mindenféle hulladékot hoztak be, mígnem befedték az összes valódi ékszert, gyémántot és pénzürmét, úgyhogy azok teljesen eltűntek a szem elől. Ládaikámat is szétszaggatták, és szétszórták a szemét között. Úgy gondoltam, senki sem ügyel bánatomra vagy haragomra. Teljesen elcsüggedtem és elbátortalanodtam, leültem és sírtam.”

„Miközben így sírtam és gyászoltam nagy veszteségem és felelősségem miatt, megemlékeztem Istenről, és buzgón imádkoztam, hogy küldjön nekem segítséget.

„Az ajtó azonnal megnyílt, és egy férfi lépett a szobába; mire az emberek valamennyien eltávoztak onnan. Ő pedig, kezében egy porseprűvel, kitárta az ablakokat, és hozzáfogott, hogy a szobából kisöpörje a port és a szemetet.

Kiáltottam hozzá, hogy tartózkodjék attól, mert a törmelék között néhány drága ékkő volt elszórva.

Azt mondta nekem, hogy „ne féljek”, mert ő „gondoskodni fog róluk”.

„Akkor, miközben lesöpörte a port és a szemetet, a hamis ékszerek és a hamis pénz mind felemelkedtek, és felhőként kirepültek az ablakon, a szél pedig magával sodorta őket. A sürgés-forgásban egy pillanatra lehunytam a szememet; amikor kinyitottam, a szemétnek nyoma sem volt. Az értékes ékszerek, a gyémántok, az arany- és ezüstpénzek bőségesen szétszórva heverték az egész szobában.

„Ekkor az asztalra helyezett egy ékszeresládikát, amely az előzőnél sokkal nagyobb és szebb volt, és marokszámra összegyűjtötte a drágaköveket, a gyémántokat, az érméket, majd a ládikába vetette őket, mígnem egy sem maradt hátra, jöllehet némelyik gyémánt nem volt nagyobb egy gombostű hegyénél.

Ezután felszólított engem, hogy „jöjtek, és lássam.”

„Belenéztem a ládába, de szememet elvakította a látvány. Tízszer fényesebben ragyogtak korábbi dicsőségüknél. Azt gondoltam, hogy ama gonosz személyek lába a homokban súrolta meg őket, azoké, akik szétszórták és a porba taposták őket. Gyönyörű rendben voltak elhelyezve a ládában, mindegyik a maga helyén, anélkül, hogy bármi nyoma látszott volna annak a fáradtságnak, amelyet az az ember fejtett ki, aki beledobta őket. Örömben felkiáltottam, és ez a kiáltás felébresztett engem.” Early Writings, 81–83.

A „81.” oldalon kezdődően a papok egyik jelképeként az álom azonosítja a laodiceai Hetednap Adventista egyház munkájának történetét, amint lerombolja azokat az alapvető igazságokat, amelyeket az Istenség William Miller embersége által állított össze. A történet akkor ér véget, amikor Miller „nagy örömeiben felkiáltott”, és a kiáltás „felébresztette” őt. Az álomban ábrázolt történelem a harmadik angyal hangos kiáltásánál zárul le, amely az Éjféli Kiáltás tetőpontja. Miller álmának történelmi elbeszélése a millerita történelem határjelzőit is szemlélteti, ezért egyúttal a száznegyvennégyezer mozgalmának párhuzamos történetét is ábrázolja. Ugyanilyen jelentős, hogy az álom történelmi ábrázolása magában foglalja annak a történelemnek egy prófétai fraktálját is, amely 2023-ban kezdett ismétlődni.

Az igazság azon drágakövei, amelyeket a száznegyvennégyezer történetében ismertek fel, 2004-ben kerültek a nyilvános feljegyzésbe, majd ismét 2012-ben, amikor Habakuk tábláinak bemutatása összegyűjtött egy csoportot, amely arra volt rendelve, hogy szétszórassék. Ezen igazságok 2004-ben helyeztek az asztalra, azon igazságok első bemutatásával, amelyek 1989-ben lettek felnyitva. Akkor „kevesen” fontolták meg az üzenetet, de 2012-ben a Habakuk táblái című, 95 előadásból álló sorozat tömeget vonzott, mert a „nép kezdett bejönni, eleinte kevesen számban, de gyarapodva tömeggé.”

2012-től 2020. július 18-áig ezek az igazságok fokozatosan szétszórattak és törmelékkel fedettek be. 2020. július 18-án a Habakuk táblái üzenetének képviselői három és fél nap időtartamára szétszórattak.

És amikor bevégezik bizonyágtételüket, a mélységből feljövő fenevad hadat indít ellenük, legyőzi őket, és megöli őket. És holttestük a nagy város utcáján hever, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. És a népek, nemzetségek, nyelvek és nemzetek közül valók látják majd az ő holttestüket három és fél napon át, és nem engedik, hogy holttestüket sírba tegyék. És a föld lakosai örvendeznek rajtuk, vigadnak, és ajándékokat küldenek egymásnak, mivel e két próféta gyötörte a föld lakosait. Jelenések 11:7–10.

2023. december 30-án, szombaton a Future for America csatlakozott egy Zoom-találkozóhoz első nyilvános összejövetelére 2020. július 18. óta. 2023. december 30. 1 260 nappal van 2020. július 18. után, vagyis „három és fél nap”. Miközben Illés és Mózes holtan feküdt az utcán, a másik csoport „örvendezik”. A Future for America 2023 júliusában tért vissza a prófétai üzenet közzétételéhez, mert annak az üzenetnek, amelynek akkor az egész földre kellett eljutnia, prófétai szükségszerűség folytán a „pusztából” kellett származnia. Három és fél nap, vagy 1 260 nap: pusztá.

Az asszony pedig a pusztába menekült, ahol Istentől készített helye volt, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig. Jelenések 12:6.

A „pusztá” „ezerkétszázhatvan nap”, vagyis 1.260 nap, ami egyúttal „három és fél nap” is, és a Jelenések 12:6-ban így van ábrázolva; a „126” pedig az 1.260 tizede. Az egyik csodálatos igazság, amely akkor feltáratott, a bűnbánat szükségessége volt, a Leviticus huszonhatban szereplő „hétyszeres” imádság beteljesedéseként.

Az 1 260 nap egyúttal a 2 520 nap jelképe is. Az északi királyság ellen szóló „hét idő” Kr. e. 723-ban kezdődött, és 1798-ban ért véget. A felezőpont 538, s ezáltal létrejön 1 260 év, amely alatt a pogányság taposta a szentélyt és a sereget, majd ezt további 1 260 követi, amely alatt a pápaság taposta a szentélyt és a sereget. Ez a prófétai szerkezet összhangban áll azzal az 1 260 nappal, amely Krisztus keresztségétől a keresztig tart, s amelyet további 1 260 prófétai nap követ Kr. u. 34-ig, amikor az evangélium a pogányokhoz ment. Így tehát két tanúbizonyság alapján az 1 260 a 2 520 nap része, vagy Mózes „hét ideje” a Léviták könyve huszonhatodik fejezetében.

A pusztában kiáltó szó időszaka, amely 2020. július 18-án, szombaton kezdődött, és 2023. december 30-án, szombaton tartott, 2023 júliusában kezdett kiáltani; és amikor a „puszta” időszaka 2023. december 30-án, szombaton véget ért, elérkezett Mózes és Illés feltámadása. A hang üzenete azonosította, hogy a minden reformmozgalomban megjelenő párhuzamos első csalódások útjelzője magyarázta meg a 2020. július 18-ra vonatkozó hamis előrejelzést a tíz szűz példázatának összefüggésében. Férfiakat és nőket a Lévitikus huszonhatodik fejezete által jelképezett bűnbánatra szólított. Miller álma éppen ezt a bűnbánatot ábrázolja, amikor ezt jegyzi fel: „Miközben így sírtam és keseregtem nagy veszteségem és felelősségem miatt, megemlékeztem Istenről, és buzgón imádkoztam, hogy küldjön nekem segítséget.”

Jöjj és lásd

Miller álmát a „jöjj és lásd” kifejezés két előfordulása osztja két részre. Az első alkalommal Miller hívja az embereket arra, hogy „jöjjenek és lássák”, a második alkalommal pedig a „piszokkefés ember” hívja Millert, hogy jöjjön és lássa. A „jöjj és lásd” prófétai szimbólum, amely egy felnyitott prófétai igazságot jelöl. Az első négy pecsét mindegyike tartalmazza a „jöjj és lásd” parancsát.

És láttam, amikor a Bárány felnyitotta az egyik pecsétet, és hallottam, mintegy mennydörgés szavát, amint a négy élőlény egyike ezt mondta: Jöjj és lásd. ... És amikor felnyitotta a második pecsétet, hallottam, hogy a második élőlény ezt mondta: Jöjj és lásd. ... És amikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallottam, hogy a harmadik élőlény ezt mondta: Jöjj és lásd. ... És amikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallottam a negyedik élőlény szavát, amint ezt mondta: Jöjj és lásd. Jelenések 6:1, 3, 5, 7.

A Miller álmának kezdetén elhangzó „jöjj és lásd” az alfa, a végén elhangzó „jöjj és lásd” pedig az ómega. Az álom a pecséték felnyitását az álom kezdetén olyan drágakövekként azonosítja, amelyek, amikor „elrendezve voltak, olyan fényt és dicsőséget tükröztek vissza, amelyhez csak a nap volt fogható”. Amikor Krisztus arra hívta Millert, hogy „jöjj és lásd” az ómegát, Miller ezt mondja: „szememet elkápráztatta a látvány. Tízszeresével ragyogtak korábbi dicsőségükhöz képest.” Az alfa fénye olyan volt, mint a nap, az ómega fénye pedig tízszeresen felülmúlta a napot.

Szétszórni

Miller gyásza és bűnbánata annak az időszaknak a végén jelenik meg, amely az első „jöjj és lásd”, valamint az utolsó „jöjj és lásd” között húzódik. Abban az időszakban, amely azzal kezdődik, hogy Miller egy üzenetet feltár a nép előtt, és azután azzal ér véget, hogy Krisztus egy üzenetet tár fel Miller előtt, a „szétszór” szó „hétszer” jelenik meg. Miller később ismét használni fogja ezt a szót,

de az első és az utolsó feltárás között a „szétszór” „hétszer” kerül kifejezésre. A Biblia a „hétszer” ítéletét a „szétszór” szóval azonosítja.

És szétszórlak titeket a pogányok közé, és kardot rántok utánatok; földetek pusztává lesz, városaitok pedig romokká. 3Mózes 26:33.

A legelső igazság, amelyet Miller felfedezett, a 3Mózes huszonhat „hétszerese” volt, és álmában a Miller üzenetének közzététele és Krisztus üzenetének közzététele közötti időszakban mindazokat az alapvető igazságokat, amelyeket William Miller munkája képviselt, a laodiceai Hetednap Adventizmus teológusainak szemétével és hamis pénzérméivel kellett befedni. Az alapigazságoknak ez az elutasítása hét szétszóratásként van ábrázolva az alfa és az ómega közötti történelemben. A „hétszer” William Miller munkájának jelképe, amely viszont a Hetednap Adventizmus alapjait képezi; ezeknek az alapoknak a központi oszlópa pedig a Dániel 8:14-ben szereplő 2 300 nap. Amit ez azonosít, az az, hogy a szétszóratás 2 520 éve, amely William Miller első, vagyis alfa felfedezése volt, egy olyan időszak kezdetét jelöli, amely William Miller ómega felfedezésével, a 2 300 nappal ért véget.

Amikor a laodiceai Hetednap Adventizmus 1863-ban félretette a „hét időt”, félretette William Miller első felfedezését is, amely az ő alfa-felfedezése és alapvető felfedezése volt. Miller felfedezései közül az utolsó a 2300 nap volt, amely az ő ómega-felfedezése és záróköve volt. Az 1798-ban lezáruló „hét idő” jelölte a 2520-at, a 2300 nap pedig 1844-ben nyert jelölést.

A drágaköveket azután a porseprő ember gyűjti össze, hogy azok hétszeresen szétszóratottak. Ekkor a ládika nagyobb és szebb, és tízszer fényesebben ragyog a napnál. A tíz a próba jelképe, ezért ezek a drágakövek a nap napja fölötti próbában ragyognak, így Miller álma 1798-ban kezdődik, és a harmadik angyal hangos kiáltásánál, a vasárnapi törvénynél ér véget.

A Milleriták története 1798-tól 1863-ig egyúttal annak a történelemnek is a képe 1798-tól a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig. Az a történelem, amelyet William Miller álma ábrázol, s amely Miller „jőjj és lásd” szavaitól a Piszokkefe-ember „jőjj és lásd” szavaiig terjed, egyszerre jelenti az 1798-tól 1863-ig tartó időszakot, valamint az 1798-tól a vasárnapi törvényig tartó időszakot is. Az a vonal, amely 1863-ban végződik, prófétai fraktálja annak a vonalnak, amely 1798-ban kezdődik és a vasárnapi törvénynél ér véget. Mindkét vonalat Miller álma ábrázolja.

Az 1844. október 22-én bezárult ajtó előképezi a vasárnapi törvény idején bezáruló ajtót. Az 1844-ben beteljesedett 2300 éves prófécia előképezi a vasárnapi törvényt.

„Krisztusnak mint a mi főpapunknak a szentek szentjébe való bemenetele a szentély megtisztítása végett, amint azt Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának az Öregkorúhoz való eljövetele, amint azt Dániel 7:13 előadja; valamint az Úrnak az Ő templomába való eljövetele, amelyet Malakiás megjövendölt — mind ugyanazon esemény leírásai; és ezt szemlélteti a vőlegénynek a menyegzőre való megérkezése is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban ír le, Máté 25-ben.” A nagy küzdelem, 426.

Sorok

Miller felfedezéseinek ómegája a 2300 éves prófécia volt, így mind 1844-et, mind a vasárnapi törvényt a 2300 év jelképezi. Ez azt jelenti, hogy a 2520 mindkét vonal alfája, a 2300 pedig mindkét vonal ómegája; az egyik vonal 1863-ban zárul le, a másik pedig a vasárnapi törvéynél zárul le. Mindkét vonalon a 2520-as prófécia az alfa, vagyis az alap-kő. Az 1798-tól 1863-ig terjedő fraktál a milleriták alapozó történetében összhangban áll egy másik fraktállal az ómegai, zárókő-történetben, a száznegyvennégyezer történetében.

Szeptember 11-én Isten arra hívta népét, hogy térjen vissza Jeremiás ősi ösvényeihez, amelyek az alapok, amelyeket viszont az alaptörténelem hírnöke képvisel, akit pedig az ő alapvető alfa-felfedezése, a „hét idő” képvisel. A „hét idő” a száznegyvennégyezer alapjainak jelképe, és szeptember 11-én e csoport elpecsételése megkezdődött az alapok próbára tevő üzenetével, amelyet William Miller és az adventizmus legelső alapvető igazsága képvisel. Szeptember 11-én megkezdődött az elpecsételés ideje, és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvéynél a száznegyvennégyezer elpecsételésének ideje lezárul.

Ez a történelem egy fraktál, amely 2.520-szal kezdődik és 2.300-zal végződik, ezért ez a történelem a prófétai történelem harmadik vonala, amelyet William Miller álma ábrázol. A 2.520 1798-ban teljesedett be, a 2.300 pedig 1844-ben. A két vonal által jelképezett munka Krisztus munkája, amikor istenségét egyesíti emberségünkkel. Ez annak a munkája, hogy a bűnöst szentté változtassa, és a magasabb természetet jogos trónjára állítsa vissza az alacsonyabb természet fölé. Ezért az emberi testnek 2.520 napra van szüksége ahhoz, hogy a test minden sejtjét teljesen újratermelje, és ugyanez a test 23 férfi kromoszómán és 23 női kromoszómán alapul, amelyek egyesülnek. Együtt egy élő templomot hoznak létre, amelyet a „46” szám jelképez; ez 1798-tól 1844-ig tartó időszak, amely William Miller álmának időszaka az 1798-ban beteljesedett 2.520-tól az 1844-ben beteljesedett 2.300-ig.

William Miller álma egy másik figyelemre méltó fraktált is tartalmaz. Szeptember 11-től a vasárnapi törvényig egy fraktálja húzódik 1798-tól a vasárnapi törvényig tartó időszaknak, miként 1798-tól 1863-ig. 2023-tól a vasárnapi törvényig a Szeptember 11-től a vasárnapi törvényig tartó időszak fraktálja, és ez az a történelmi szakasz, amelyre Miller álmának minden vonala mutat, mint mindegyikük ómegájára. Ez az az időszak, amikor az eredeti igazságok tízszeresére nagyíttatnak, mint a nap.

A Két Farpárna

Az 1840-es években a „bustle” szó (főnévként) általában élénk, tevékeny vagy zajos sürgés-forgást jelentett — gyakran a felhajtás, izgalom, sietség vagy nyugtalanság árnyalatával. Eleven mozgásra, nyüzsgésre vagy sürgölődésre utalt, akár tömegben, háztartásban, piactéren, akár valamely meghatározott esemény során. Miller álmának „bustle”-ja így az éppen akkor zajló tevékenység közvetlen fellángolását, izgalmát vagy sürgető teendőit írta le — a jelenlegi helyzet vagy alkalom mulékony nyüzsgését vagy felfordulását.

Miller így fogalmaz: „Ekkor, miközben leseperte a port és a szemetet, a hamis ékszerek és a hamis pénz mind felemelkedtek, és felhőként kimentek az ablakon, a szél pedig elhordta őket. A zűrzavarban egy pillanatra lehunytam a szememet; amikor kinyitottam, a szemét már teljesen

eltűnt.”

A „nyüzsgés” két pontot jelöl Miller álmában; az elsőt akkor, amikor a tömeg szétszórja az ékszereket, majd azt, amikor a portörölös ember kinyitja az ablakokat, és elkezd kisöpörni a hamis ékszereket. Az első, alfa-nyüzsgés az ékszerek befedése, a második, ómega-nyüzsgés pedig az ékszerek helyreállítása. A nyüzsgés ideje alatt Miller lehunyta szemét. Millert 1849-ben helyezték nyugalomra, éppen azon a ponton, amikor Krisztus másodszor nyújtotta ki kezét, hogy összegyűjtse népének maradékát. Miller ekkor lehunyta szemét, és 1850-ben igazságai ismét asztalra kerültek, Habakuk azon parancsának beteljesedéseként, hogy írja le a látomást, és tegye azt világossá. Abban a nyüzsgési időszakban Miller lehunyja szemét, és amikor felébred, az ékszerek helyreállítása már folyamatban van.

Az álmában szereplő második felfordulás akkor következik be, amikor a száznegyvennégyezer zászlaja feltámasztatik, megtisztítatik és megtisztul mint az a zászló, amelyet Zakariás a koronán levő drágakövekként azonosít.

És megszabadítja őket az Úr, az ő Istenük azon a napon, mint az ő népének nyáját; mert olyanok lesznek, mint a korona kövei, fölemelve mint zászló az ő földjén. Mert milyen nagy az ő jósága, és milyen nagy az ő szépsége! A gabona felvidámítja az ifjakat, és az újbórlányokat. Kérjétek az Úrtól esőt a késői eső idején; úgy az Úr villámló felhőket támaszt, és záporosít ad nekik, mindenkinek füvet a mezőn. Mert a bálványok hiábavalóságot szoltak, és a jövőmondók hazugságot láttak, és hamis álmokat beszéltek; hiába vigasztalnak: azért elindultak, mint a nyáj, nyomorogtak, mert nem volt pásztor. Fellángolt haragom a pásztorok ellen, és megbüntettem a bakokat; mert a Seregek Ura meglátogatta az ő nyáját, Júda házat, és olyaná tette őket, mint ékes harci lovát a viadalban. Zakariás 9:16–10:3.

„Az Ő népének nyája” egyszerre zászlójel és a koronán levő kövek (drágakövek). Az Ő népének nyája a késői eső idején azonosítható, mert a parancs az, hogy késői esőért kell könyörögni a késői eső idején. A nyáj szembe van állítva azzal a „nyájjal”, amely a maga útján járt, nem pedig Jeremiás ősi ösvényeinek útján. A késői eső idején a drágakövek, amelyek az Ő nyája, az Ő pompás harci lovává lesznek a csatában. Ez a „pompás harci ló” a diadalmas egyház, amelyet az első keresztény menyasszony képvisel, Péter által jelképezve, aki mint fehér ló az első pecsét korszakában kiment győzve és hogy győzzön.

És látám, amikor a Bárány felnyitott egyet a pecsétek közül, és hallám mintegy mennydörgésnek szavát, a négy élőlény közül egyet, amely ezt mondja vala: Jöjj és lásd. És látám, és ímé egy fehér ló; és aki azon üle, kezében íj vala; és korona adaték néki; és kiméne győzve, és hogy győzzön. Jelenések 6:1–2.

Péter tehát az első, apostolokból álló keresztény egyház jelképe a pünkösti eső kiáradása idején, valamint az utolsó keresztény egyház jelképe a késői eső idején, amelyet a pünkösti kiáradás előképezett.

És láttam a megnyílt eget, és ímé, egy fehér ló; és aki rajta ült, annak neve Hű és Igaz, és igazságban ítél és hadakozik. Szemei olyanok voltak, mint a tűz lángja, és fején sok korona volt; és egy név volt felírva rajta, amelyet senki sem ismert, csak ő maga. Vérbe mártott ruhába

volt öltözve, és az ő neve Isten Igéje. És a mennyei seregek fehér lovakon követték őt, tiszta és fehér gyolcsba öltözve. Jelenések 19:11–14.

A fehér lovak Krisztusnak azt a seregét jelképezik, amely Ezékiel 37-ben támad fel; ők a győzedelmes egyház, és kövek a koronában, mert Krisztus a késői eső idején állítja fel dicsőségének országát. Országának képviselőiként a száznegyvennégyezer drágakövek azon a koronán, amely az ország jelképe, amelyet a 2300 nap végén vesz át, ami 1844. október 22-én is megtörtént, és a vasárnaptörvény idején ismét meg fog történni. A fehér lovaknak az az országa a késői eső alatt emeltetik fel, amikor megnyílnak az ég csatornái, mert János a fehér lovat akkor látta, amikor megnyílt az ég.

Az 1849-es alfa-zűrzavar idején Miller rövid időre lehunyta szemeit a halálban. Miller Illés volt, és Illés 2020. július 18-án halt meg, és 1 260 napig feküdt az utcán, mígnem elérkezett az ómega-zűrzavarhoz, és akkor felébresztetett. Felébredése akkor jelöltetik meg bekövetkezőként, amikor a porseprő ember megnyitotta az ég ablakát, hogy kisöpörje a szemetet. A fehér lovak serege akkor támasztatik fel, amikor az ég ablaka megnyílik, és amikor ez megtörténik, felismerhetővé válik az igaz és a hamis közötti elválasztás. Ez az elválasztás Malakiás könyvében is azonosíttatik.

Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen eleség az én házamban, és próbáljatok meg engem ezzel, azt mondja a Seregek Ura, ha meg nem nyitom néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok rátok áldást bőségesen, annyira, hogy ne legyen elég hely annak befogadására. Malakiás 3:10.

A próféták lelkei a prófétáknak vannak alárendelve, és János a Jelenések könyvében, Miller álma és Malakiás három tanút szolgáltatnak arra az időre, amikor az ég ablakai megnyílnak. Miller álmában ez a „jőjj és lásd” felszólítás ómegájánál történik. Az alfában a nyüzsgés akkor volt, amikor a szétszórás megkezdődött, az ómega pedig akkor van, amikor az összegyűjtés kezdődik.

Mielőtt továbbhaladnánk Miller álmának tárgyalásában, szeretnénk ideiktatni James White magyarázatát az álomhoz. James White a valódi ékszereket Isten igaz népével azonosítja, a hamisított ékszereket pedig a gonoszokkal. Én az ékszereket az igazságokkal azonosítom, szembeállítva a tévedéssel. Az ékszerek és a hamisított ékszerek egyaránt az üzenetet és a hírnököket jelképezik, szembeállítva a tévedéssel és a hamis hírnökökkel.

„MILLER TESTVÉR ÁLMA”

„A következő álom több mint két évvel ezelőtt jelent meg az Advent Heraldban. Akkor felismertem, hogy az világosan kijelöli a mi múltbeli második adventi tapasztalatunkat, és hogy Isten az elszéledt nyáj javára adta ezt az álmot.

„Az Úr nagy és rettenetes napjának közeli eljövetelére utaló jelek között Isten az álmokat is elhelyezte. Lásd Jóel 2:28–31; Cselekedetek 2:17–20. Az álmok háromféleképpen jöhetnek; először, „a sok foglalatosság által”. Lásd Prédikátor 5:3. Másodszor, azoknak, akik a Sátán tisztátalan szellemének és megtévesztésének befolyása alatt állnak, lehetnek álmaik az ő hatása révén. Lásd 5Mózes 8:1–5; Jeremiás 23:25–28; 27:9; 29:8; Zakariás 10:2; Júdás 8. Harmadszor

pedig, Isten mindig is tanította, és ma is kisebb-nagyobb mértékben tanítja népét álmok által, amelyek az angyalok és a Szentlélek közreműködése révén jönnek. Akik az igazság tiszta világosságában állnak, tudni fogják, mikor ad nekik Isten álmot; és az ilyenek nem lesznek megtévesztve, sem hamis álmok által tévútra vezetve.”

„Ő pedig monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: ha próféta van közöttetek, én, az Úr, látomásban jelentem meg magamat annak, és álomban szólok hozzá.” 4Mózes 12:6. Jákób ezt mondta: „Az Úr angyala álomban szólt nekem.” 1Mózes 31:2. „És Isten éjjel álomban eljött a szíriai Lábánhoz.” 1Mózes 31:24. Olvassátok el József álmait, [1Mózes 37:5–9,] majd teljesedésük érdekes történetét Egyiptomban. „Gibeonban megjelent az Úr Salamonnak éjjel álmában.” 1Királyok 3:5. A Dániel második fejezetében szereplő nagy, jelentős képmás álomban adatott, úgyszintén a hetedik fejezet négy fenevada stb. Amikor Heródes a gyermek Megváltót el akarta pusztítani, József álmában figyelmeztetést kapott, hogy meneküljön Egyiptomba. Máté 2:13.

„És lészen az UTOLSÓ NAPOKBAN, azt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és a ti fiaitok és leányaitok prófétálnak, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak.” Cselekedetek 2:17.

„A prófétálás ajándéka, álmok és látomások által, itt a Szentlélek gyümölcse, és az utolsó napokban oly mértékben kell megnyilvánulnia, hogy jelül szolgáljon. Ez az evangéliumi egyház egyik ajándéka.”

„És adott némelyeket apostolokul, némelyeket pedig PRÓFÉTÁKUL, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul; hogy felkészítse a szenteket a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” Efézus 4:11, 12.

„És némelyeket rendelt az Isten az egyházban, először apostolokul, másodszor PRÓFÉTÁKUL” stb. 1 Korinthus 12:28. „A PRÓFÉTÁLÁST ne vessétek meg.” 1 Thesszalonika 5:20. Lásd még Apostolok Cselekedetei 13:1; 21:9; Róma 7:6; 1 Korinthus 14:1, 24, 39. A próféták, vagy a prófétálások, Krisztus egyházának építésére vannak; és Isten ígéjéből semmiféle bizonyíték nem hozható fel arra, hogy ezeknek az evangélisták, pásztorok és tanítók megszűnése előtt kellett volna megszűnniük. De, mondja az ellenvető: „Oly sok hamis látomás és álom volt már, hogy semmi effélében nem bízhatom.” Igaz, hogy a Sátánnak is megvan a maga utánzata. Neki mindig voltak hamis prófétái, és bizonyosan számíthatunk rájuk most is, a megtévesztés és diadal e végső órájában. Akik az efféle különleges kinyilatkoztatásokat azért vetik el, mert létezik az utánzat, ugyanilyen joggal egy lépéssel tovább is mehetnének, és tagadhatnák azt is, hogy Isten valaha álomban vagy látomásban kijelentette magát az embernek, mert az utánzat mindig is létezett.

„Az álmok és látomások az a közeg, amelyen keresztül Isten kijelentette magát az embernek. E közegen át szólt a prófétákhoz; a prófétálás ajándékát az evangéliumi egyház ajándékai közé helyezte, és az álmokat és látomásokat az „UTOLSÓ NAPOK” egyéb jelei közé sorolta. Ámen.”

„A fenti megjegyzéseimmel az volt a célom, hogy az ellenvetéseket szentírásos módon elhárítsam, és az olvasó elméjét előkészítsem a következők számára.

„WM. MILLER,

„Low Hampton, New York, 1847. december 3.” James White, Miller testvér álma, 1–6.

„1. A „koporsó” a Biblia ama nagy igazságait jelképezi, amelyek a mi Urunk Jézus Krisztus második adventjére vonatkoznak, s amelyeket Miller testvér kapott, hogy közzétegye a világnak.

„2. A „hozzaerősített kulcs” a prófétai Ige értelmezésének módja volt — az Írást az Írással összevetve — a Biblia önmaga magyarázója. E kulccsal Miller testvér felnyitotta a „ládát”, vagyis az advent nagy igazságát a világ számára.

„3. A »mindenféle és minden méretű« »ékszerek, gyémántok stb.«, melyek »olyan szépen voltak elrendezve a kazettában a maguk külön helyén«, Isten gyermekeit jelképezik [Malakiás 3:17], valamennyi egyházból, és az élet csaknem minden állásából és helyzetéből, akik elfogadták az adventhitet, és akik úgy látszottak, hogy saját helyükön bátor állást foglalnak az igazság szent ügyéért. Amíg ebben a rendben haladtak, kiki a maga kötelességére ügyelve, és alázatosan járva Isten előtt, »világosságot és dicsőséget tükröztek« a világ felé, amelyhez foghatót csak az apostolok napjaiban létező egyház mutatott. Az üzenet [Jelenések 14:6,7] úgyszólván a szél szárnyain haladt, és a meghívás: »Jöjjetek, mert immár minden készen van« [Lukács 14:17], erővel és hatással terjedt szét.”

„4. „A nép kezdett bejönni, eleinte csekély számban, de sokasággá növekedett.” Amikor az advent tanát először hirdette Miller testvér és még nagyon kevesen mások, alig volt valami hatása, és csak igen kevesen ébredtek fel általa; ám 1840-től 1844-ig, bárhol hirdették is, az egész közösség felbolydult.

„5. Amikor a repülő angyal [Jelenések 14:6–7] először kezdte hirdetni az örökkévaló evangéliumot: »Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája«, sokan ujjongtak Jézus eljövételének és a helyreállításnak kilátásában, akik később ellene szegültek, és csúfolták, gúnyolták azt az igazságot, amely nem sokkal előbb még örömmel töltötte el őket. Nyugtalanságot keltettek, és szétszórták az ékszereket. Ez elvezet bennünket 1844 őszéhez, amikor megkezdődött a szétszórás ideje.”

„Jegyezd meg ezt: azok háborgatták és szórták szét az ékességeket, akik egykor „örömkialtással ujjongtak”. És 1844 óta senki sem szórt szét olyan hatékonyan a nyáját, és nem vezette őket tévútra, mint azok, akik egykor az igazságot hirdették, és örvendeztek benne, később azonban megtagadták Isten munkáját és a prófécia beteljesedését a mi múltbeli adventi tapasztalatunkban.

„6. A valódiak között elszórt „hamis ékszerek és hamis pénzérmék” nyilvánvalóan a hamis megtérteket, vagy az „idegen gyermekeket” [Hóseás 5:7] jelképezik, mióta az ajtó 1844-ben bezáratott.

„7. A „piszok és forgácsok, homok és mindenféle szemét” a különféle és számos tévedést jelképezi, amelyeket 1844 ősze óta a második adventben hívók közé behoztak. Itt ezek közül néhányat megemlítek.

„1. Az az állásfoglalás, amelyet némely „pásztor” elbizakodottan elfoglalt közvetlenül azután, hogy a „éjféli kiáltás” elhangzott: azt állították, hogy a Szentlélek ama ünnepélyes, lélekolvasztó hatalma, amely a hetedik hónap mozgalmát kísérte, mesmerikus befolyás volt. George Storrs az elsők között volt, akik ezt az álláspontot felvették. Lásd írásait 1844 utolsó részében a Midnight-Cry című lapban, amely akkor New York Cityben jelent meg. J. V. Himes az 1845 tavaszán tartott albanyi konferencián azt mondta, hogy a hetedik hónap mozgalmát hét láb mélységben termelt mesmerizmust. Ezt olyan valaki mondta el nekem, aki jelen volt, és hallotta e megjegyzést. Mások, akik tevékeny részt vettek a hetedik hónap kiáltásában, azóta azt nyilvánították, hogy az a mozgalom az Ördög munkája volt. Krisztusnak és a Szentléleknek munkáját az Ördögnek tulajdonítani Üdvözítőnk napjaiban káromlás volt, és most is káromlás. 2. A határozott időre vonatkozó sok kísérlet. Mióta a 2300 nap 1844-ben véget ért, különböző személyek meglehetősen sok időpontot tűztek ki azok lezárulására. Ezzel eltávolították a „határjeleket”, és sötétséget meg kételyt vetettek az egész adventmozgalmra. 3. A spiritualizmus minden képzelgésével és túlzásával együtt. Az Ördög e csalfogása, amely a halál rettenetes munkáját vitte véghez, igen találóan van ábrázolva „forgáccsal” és „mindenféle szeméttel”. Sokan azok közül, akik magukba itták a spiritualizmus mérgét, elismerték múltbeli adventtapasztalatunk igazságát, és e tény következtében sokakat arra vezettek, hogy elhiggyék: a spiritualizmus annak természetes gyümölcse volt, hogy hitték, Isten vezette az 1843. és 1844. évi nagy adventmozgalmakat. Péter, amikor azokról beszél, akik „veszedelmes eretnkségeket csempésznek be, még az Urat is megtagadva, aki megváltotta őket”, ezt mondja: „AKIK MIATT AZ IGAZSÁG ÚTJÁT GYALÁZNI FOGJÁK.” 4. S. S. Snow, aki azt állította magáról, hogy ő „Illés próféta”. Ez az ember különös és vad pályafutásában szintén kivette részét e halál munkából, és magatartása hajlamos volt arra, hogy sok őszinte lélek szemében rossz hírbe hozza a várakozó szentek valódi álláspontját.”

„A tévedések e jegyzékéhez még sok másat is hozzáfűzhetnék, mint például a Jelenések 20:4, 7 „ezer éve” a múltban, a Jelenések 7:4; 14:1 száznegyvennégyezerje, azok, akik Krisztus feltámadása után „felkeltek és kijöttek a sírokból”, a nemdolgozás tana, a csecsemők megsemmisítésének tana stb. stb. E tévedéseket oly szorgalmasan terjesztették, és oly erőltetetten rájuk tukmálták a várakozó nyájra, hogy abban az időben, amikor Miller testvérnek az álma volt, az igaz ékkövek „kirekesztettek a látásból”, és a próféta szavai alkalmazhatók voltak: „És eltávolított a jog, és az igazság messze áll,” stb. stb. Lásd Ézsaiás 56:14.”

„Abban az időben nem volt egyetlen adventista lap sem az országban, amely a jelenvaló igazság ügyét képviselte volna. A „Day-Dawn” volt az utolsó, amely a kis nyáj igaz álláspontját védelmezte; ám az számos hónappal azelőtt megszűnt, hogy az Úr Miller testvérnek adta ezt az álmot; és utolsó haldokló küzdelmében a megfáradt, sóhajtozó szenteket 1877-re, vagyis az akkor még harminc esztendőnyire levő jövőbe irányította, mint végső szabadulásuk idejére. Jaj! jaj! Nem csoda, hogy Miller testvér álmában „leült és sírt” a dolgoknak e szomorú állapota felett.

„8. A szelence azt az adventigazságot jelképezi, amelyet Miller testvér hirdetett a világnak, amint azt a tíz szűz példázata kijelöli. Máté 25:1–11. Először az időt, 1843-at; másodszor a késedelmi időt; harmadszor az éjféli kiáltást, 1844 hetedik hónapjában; és negyedszer a bezárt ajtót. Senki, aki 1843 óta olvasta a Második Advent lapjait, nem fogja tagadni, hogy Miller

testvér az advent történetének e négy fontos pontját képviselte. Az igazságnak ezt az összhangzó rendszerét, vagyis e ‘szelencét’, darabokra tépték, és a hulladék közé szórták azok, akik elvetették saját tapasztalatukat, és megtagadták éppen azokat az igazságokat, amelyeket ők maguk Miller testvérral együtt oly bátran hirdettek a világnak.”

„9. A „szennyseprűvel” ellátott férfi a jelenvaló igazság tiszta világosságát jelképezi, amint azt a harmadik angyal üzenete tárja fel [Jelenések 14:9–12], amely most a maradék közül tisztítja ki a tévelygéseket. A jelenvaló igazság ügye 1848 tavaszán kezdett feléledni, és attól az időtől fogva mind a mai napig emelkedik és erősödik. A „szennyseprű” mozgásban volt, és a tévelygések eltűntek az igazság tiszta világossága elől; és a drága ékkövek közül némelyek, akiket még csak rövid idővel ezelőtt is sötétség és tévelygés borított be, s így elrejtve maradtak a szem elől, most a jelenvaló igazság tiszta világosságában állnak.”

„Ez az a munka, amely az ékkövek előhozatalát és a tévelygés eltávolítását végzi, gyorsan növekszik, és rendeltetése szerint egyre nagyobb erővel halad előre mindaddig, míg a szentek mind fel nem kutattatnak, és el nem nyerik az élő Isten pecsétjét. Hasonlítsd ezt össze Ezékiel harmincnegyedik fejezetével, és meglátod, hogy Isten megígérte: összegyűjti nyáját, amely ebben a sötét és felhős napon szétszórátott, 1844 óta. Jézus eljövetele előtt a „kicsiny nyáj” összegyűjtetik „a hit egységébe”. Jézus most tisztít magának „egy tulajdon népet, jó cselekedetekre igyekezőt”, és amikor eljön, úgy találja majd az ő „egyházát, hogy azon nem lesz szeplő, vagy sömörködés, vagy afféle”. „Akinak szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét, és csűrétbe takarítja gabonáját, stb.” Máté 3:12.

„10. A második, „az előbbinél sokkal nagyobb és szebb ládika”, amelybe az elszórt „ékszereket”, „gyémántokat” és pénzerméket összegyűjtötték, az élő jelenvaló igazság tágas mezejét jelképezi, amelybe az elszórt nyáj összegyűjtetik, mégpedig a 144 000, akik mindnyájan az élő Isten pecsétjét viselik. Egyetlen drága gyémánt sem marad a sötétben. Jóllehet némelyek nem nagyobbak egy gombostű hegyénél, nem fognak felettük elsiklani, és nem maradnak ki ezen a napon, amikor Isten összegyűjti az ő ékszereit. [Malakiás 3:16–18] El tudja küldeni angyalait, és sietve kivezetheti őket, miként Lótót is kivezette Sodomából. „Rövid munkát végez az Úr a földön.” „Igazságban rövidre szabja azt.” Lásd Róma 9:28.” James White, Footnotes to Brother Miller’s Dream.